

Roma Netepake Wahyu — Nomer Lima

Mbabar Kontroversi Profetik Sing Kaulang Maneh ing Adventisme:
Mangertèni Para Perampok saka Bangsamumu

Jeff Pippenger

2024-08-09

Ing artikel pungkasan kita sampun ngenali enem garis pasulayan kenabian ingkang sampun kadadosan ing sajarah Adventisme wiwit saking jaman Millerite dumugi dinten samenika. Kawula negesaken bilih pasulayan ingkang kapisan lan ingkang pungkasan ngenani “para begal saking bangsamu” wonten ing ayat patbelas saking Daniel pasal sewelas punika kanthi kenabian sajatosipun sami. Para Millerite mangertos bilih “para begal” punika Rum, dene para Protestan mucalaken bilih “para begal” punika satunggaling ratu Siria ingkang asmanipun Antiochus Epiphanes.

Lan ing wektu-wektu iku bakal ana akèh wong kang padha nglawan ratu ing sisih kidul; uga para wong kasar saka bangsamu bakal ngunggakaké awaké dhéwé kanggo netepaké wahyu iku; nanging wong-wong mau bakal tiba. Daniel 11:14.

Miwiti ing ayat kaping sepuluh, lan tumuli terus nganti ayat kaping limalas, dipratelakaké ana peperangan antarané karajan Mesir lan Siria. Mesir ing pérangan iki iku raja sisih kidul, lan raja Siria dipratélakaké minangka raja sisih lor. Ayat kaping sepuluh nandhani apa sing déning para sejarawan diarani wiwitané perang Siria kaping papat ing taun 219 SM, ayat kaping sewelas lan rolas nggambaraké perang ing Raphia ing taun 217 SM, lan akibaté sawisé iku. Banjur ayat kaping telulas nganti limalas nandhani perang ing Panium ing taun 200 SM. Ing ayat kaping sepuluh nganti limalas, raja Siria iku Antiochus Magnus, panguwasa Kakaisaran Seleukus.

Ayat kaping sepuluh nggambarake sajarah nalika Antiochus Magnus miwiti perang kanggo ngrebut bali wewengkon sing wis direbut saka karajan Seleukia pirang-pirang taun sadurunge. Ing ayat kasebut, dhèwèké kasil ngrebut bali wewengkon sing ilang mau ing taun 219 SM, nanging banjur kanggo sawatara wektu mungkasi panyerangané lan ngupaya nglumpukake manèh kakuwatan militèrné. Dhèwèké wis ngrebut bali pangwasané marang wewengkon sing ilang mau, lan maju nganti tekan tapel wates Mesir, karajan sisih kidul sing dipréntah déning dinasti Ptolemy. Antarané taun 219 SM lan 217 SM, raja sisih kidul lan raja sisih lor padha nyusun rancangan kanggo perang Raphia sing wis nyedhak.

Perang Raphia dumadi ing taun 217 SM, lan karajan kidul, yaiku Mesir, sing dipréntah déning Ptolemaios, menang nglawan raja Siria, Antiochus Magnus, raja ing sisih lor miturut pethikan ramalan mau. Banjur ing ayat telulas nganti limalas, pitulas taun sawisé iku, yaiku ing taun 200 SM, Antiochus Magnus, sing nalika iku wus ngadani pasemakmuran karo Filipus saka Makedonia, nyerang Mesir ing perang Panium. Nalika iku karajan kidul, yaiku Mesir, nduwèni raja bocah sing umuré limang utawa nem taun, lan Antiochus Magnus lan

Filipus ora bisa nahan awaké kanggo njupuk kauntungan saka raja bocah Mesir iku, lan Antiochus Magnus menang ing perang Panium. Telung ayat sing makili perang Panium iku ngemu ayat patbelas, ing kono ana kakuwatan anyar kang dilebokaké menyang narasi ramalan kasebut.

Para perampoking bangsamu iku sawijining kakuwatan kang béda karo ratu kidul saka Mesir, utawa ratu lor saka Seleukia, utawa Filipus panguwasa Makedonia. Wong-wong Millerit mangertèni manawa Roma iku para perampoking bangsamu. Salah siji tembung dhasar Ibrani kang dijarwakaké dadi “perampok” tegesé wong kang ngrémuk. Roma kapir kauningakaké ing ramalan minangka kakuwatan kang bakal ngrémuk dadi pecahan-pecahan.

Sakwise iku aku weruh ana ing paningalan wengi, lah ana kéwan kaping papat, nggegirisi lan ngeboti, sarta kuwat banget; lan iku duwé untu wesi gedhé: iku nguntal lan ngremuk dadi ceceran, lan ngidak-idak turahé nganggo sikilé dhéwé: lan iku béda karo sakèhé kéwan sing sadurungé; lan iku duwé sungu sepuluh. Daniel 7:7.

Nalika Uriah Smith mènèhi komentar bab para begal, dhèwèké ngutip sawijining ahli sajarah sing nedahaké yèn para begal iku nglambangaké para pelanggar.

“Saiki ana sawijining kakuwatan anyar dipratelakaké,—‘para perampok saka bangsamu;’ kanthi teges harfiah, pangandikanipun Uskup Newton, ‘para pemecah saka bangsamu.’ Adoh ing pinggir Kali Tiber, sawijining karajan wis ngupadi panguripan kanthi rancangan-rancangan kang kebak ambisi lan maksud-maksud kang peteng. Wiwitané cilik lan ringkih, nanging banjur tuwuh kanthi cepet kang nggumunakaké ing kakuwatan lan kasantosan, ngulur kanthi ngati-ati mrana-mrene kanggo nyoba kasektené lan nguji kakuwataning lengen perangné, nganti, sawisé sadar marang kakuwatané dhéwé, kanthi kendel ngangkat sirahé ana ing antaraning bangsa-bangsa ing bumi, lan kanthi tangan kang ora bisa dikalahaké nyekel kemudi urusan-urusané. Wiwit wektu iku, asmane Roma ngadeg ana ing kaca sajarah, katakdiraké sajroning jaman kang dawa kanggo ngendhalèkaké urusan-urusaning donya, lan ngetokaké pangaribawa kang ageng ana ing antaraning bangsa-bangsa nganti tekan wekasaning jaman.

“Roma ngandika; lan Siria sarta Makedonia enggal nemoni ana owah-owahan kang tumiba ing wujud impené. Bangsa Romawi campur tangan kanggo mbélani raja enom Mesir, kanthi netepaké yèn dhèwèké kudu dilindhungi saka karusakan kang dirancang déning Antiokhus lan Filipus. Iki dumadi ing taun 200 SM, lan iki dadi salah siji saka campur tangan wigati kang wiwitan déning bangsa Romawi ing prakara-prakara Siria lan Mesir.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 257.

Pratelan pratélan ing ayat-ayat mau kasembadan watara rong puluh taun, wiwit taun 219 SM nganti taun 200 SM, nanging para nabi ngandharaké luwih akèh bab dina-dina pungkasan tinimbang dina-dina nalika padha gesang.

“Sabèn para nabi jaman kuna ngandika ora pati kanggo jamané dhéwé, nanging luwih kanggo jaman kita, mulané pamedharing ramalané tetep sah tumrap kita. ‘Saiki samubarang iki kabèh kadadéan marang wong-wong mau minangka tuladha; lan iku katulis kanggo pepéling kita, wong-wong kang tekan marang pungkasaning jagad.’ 1 Korinta 10:11. ‘Dudu kanggo awaké dhéwé, nanging kanggo kita wong-wong mau padha ngladèni prakara-prakara kang saiki kababar marang kowé déning wong-wong kang martakaké Injil marang kowé kanthi Roh Suci kang katurunaké saka swarga; prakara-prakara iku sing para malaékat padha kepéngin nyawang.’ 1 Petrus 1:12....”

“Alkitab wis nglumpukaké lan ngiket dadi siji bandha-bandhané kanggo generasi pungkasan iki. Kabèh prastawa gedhé lan tindak tanduk suci ing sajarah Prajanjian Lawas wis kedadéan, lan saiki lagi kaulang manèh ana ing pasamuwan ing dina-dina pungkasan iki.” Selected Messages, buku 3, 338, 339.

Sanadyan Daniel ora urip ing jangka wektu rong puluh taun sing lagi kita rembug, ilham lumantar tulisan-tulisan Sister White maringi weruh marang kita yèn akèh saka sajarah sing kacathet ing Daniel sewelas bakal kaulang manèh ing panggenapan pungkasan saka Daniel sewelas.

“Kita ora duwe wektu kanggo ilang. Mangsa kang kebak kasangsaran ana ing ngarep kita. Donya lagi kagugah déning roh perang. Ora suwé manèh, adegan-adegan kasangsaran kang kasebut ana ing para ramalan bakal kelakon. Ramalan ing Daniel pasal kaping sewelas wis meh tekan ing kasampurnan pangenapé. Akèh saka sajarah kang wis kelakon minangka pangenepe ramalan iki bakal diulang manèh.” Manuscript Releases, nomer 13, 394.

Ayat sapuluh nganti limalas saka Daniel sewelas nggambarake sajarah dina-dina pungkasan kang nuntun marang ukum Minggu sing enggal bakal rawuh, amarga ayat nembelas netepake kapan Roma, sapisanan, ngrebut “tanah kamulyan.”

Nanging wong kang teka nglawan dheweke bakal tumindak manut karsane dhewe, lan ora ana siji waé kang bakal bisa ngadeg ana ing ngarepé: lan dheweke bakal ngadeg ana ing tanah kamulyan, kang bakal katumpes déning tangane. Daniel 11:16.

Daniel migunakaké ungkapan “tanah kamulyan” kaping pindho ing tulisané. Sing kapisan ana ing ayat nembelas, nalika Roma kapir kang nyata nelukaké tanah kamulyan Yéhuda kang nyata.

“Sanadyan Mesir ora bisa ngadhepi Antiochus, ratu saka lor, Antiochus dhewe ora bisa ngadhepi wong-wong Rum, kang saiki teka nglawan dheweke. Ora ana maneh karajan-karajan kang bisa nahan kakuwatan iki sing lagi munggah. Siria kasoran lan dilebokake menyang kakaisaran Rum, nalika Pompey, BC 65, njabut kagungane Antiochus Asiaticus, lan ngowahi Siria dadi sawijining provinsi Rum.

“Panguwasa sing padha iku uga bakal ngadeg ing Tanah Suci, lan ngentekake iku. Roma dadi kagandhèng karo umat Allah, yaiku wong-wong Yahudi, lumantar sawijining pasetya, ing taun 162 SM, wiwit tanggal iku Roma ngasta papan kang wigati ing

kalèndher kenabian. Nanging mangkono, Roma durung olèh wewenang nguwasani Yudea lumantar panaklukan nyata nganti taun 63 SM; lan banjur kelakon kanthi cara kaya mangkéné.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 259.

Ayat liyané ing ngendi Dhanièl migunakaké tembung “tanah kamulyan” iku ana ing ayat patang puluh siji.

Panjenengané uga bakal lumebet ing tanah kamulyan, lan akèh nagara bakal katumpes; nanging iki bakal uwal saka tangane, yaiku Edom, lan Moab, lan para pangarepé bani Amon. Daniel 11:41.

Mesthi waé ayat patang puluh siji ndherek ayat patang puluh, lan ayat patang puluh diwiwiti nganggo tembung, “lan ing wektu pungkasan.” Ing The Great Controversy, Sister White netepake taun 1798 minangka “wektu pungkasan,” mula ayat patang puluh siji lagi nandhani sajarah sing tumindak sawisé wektu pungkasan ing taun 1798.

“Nanging ing wektu wekasan, pangandikané nabi, ‘Akeh wong bakal mrana-mréné, lan kawruh bakal saya mundhak.’ Daniel 12:4.... Wiwit taun 1798 kitab Daniel wis kabikak segelé, kawruh bab ramalan-ramalan wis saya tambah, lan akèh wong wis martakaké pawarta khidmat bab pangadilan sing wis cedhak.” The Great Controversy, 356.

Tanah kamulyan ing ayat patang puluh siji iku dudu Yéhuda kuna sing nyata ing jaman biyèn, nanging Yéhuda rohani ing jaman saiki. Amérika Sarékat iku Yéhuda rohani modhèren, lan ayat patang puluh siji iku lagi nedahaké angger-angger Minggu sing bakal enggal rawuh ing Amérika Sarékat.

Nanging dudu kang kasukman iku kang luwih dhisik, nanging kang alamiah; lan sawisé iku, banjur kang kasukman. 1 Korinta 15:46.

Hukum Minggu punika dipralambangakên déning ayat nembelas, awit “sapérangan ageng saking sajarah ingkang sampun kalampahan” wontèn ing panggenaping Daniel sewelas badhé kaulang malih. Ayat-ayat saking angka sedasa ngantos gangsal welas ing akhir jaman nggambaraken sajarah ingkang ndhèrèk sadèrèngipun lan nuntun dhateng Hukum Minggu.

Raja sisih lor ing limang ayat mau, uga raja sisih kidul kang kaleksanan lumantar raja Seleukid Antiochus Magnus lan para raja Mesir saka karajan Ptolemaik, minangka pralambang kakuwasan-kakuwasan sing dadi punjering sajarah kang nuntun marang angger-angger Minggu sing bakal enggal teka. Ayat-ayat iki nandhani sajarahing obahe wong satus patang puluh papat ewu, amarga ayat sepuluh nandhani ambruke Uni Soviet ing taun 1989, lan ayat nembelas nandhani angger-angger Minggu sing bakal enggal teka.

Kristus nekanaké ayat-ayat punika kanthi nyaraské ayat sepuluh kaliyan ayat patang puluh lan ayat nembelas kaliyan ayat patang puluh siji. Rujukan langsung dhateng tanah kamulyan literal ingkang dados pralambang tumrap tanah kamulyan rohani ing ayat patang puluh siji punika minangka pungkasaning enem ayat punika, lan ayat sepuluh punika wiwitanipun.

Kados déné Kristus mesthèkaké bilih ayat nembelas kagandhèng langsung kaliyan ayat patang puluh siji, makatèn ugi, ayat sepuluh kagandhèng langsung kaliyan ayat patang puluh. Ungkapan ing ayat sepuluh, “mbludag, lan ngliwati,” punika sami persis kaliyan frasa Ibrani ingkang dipunjarwakaken dados “mbludag lan nglangkahi” ing ayat patang puluh. Frasa punika namung kapanggih wonten ing satunggal papan sanès malih wonten ing Kitab Suci, ananging dipunjarwakaken kirang sethithik béda tinimbang ing ayat sepuluh lan ayat patang puluh. Nanging mekaten, punika tetep frasa Ibrani ingkang sami.

Lan dhèwèké bakal ngliwati Yehuda; dhèwèké bakal mbledhos ngluwihi wates lan nglimputi, nganti tekan gulu; lan ambané swiwiné bakal ngebaki jembaring tanahmu, dhuh Imanuel. Yesaya 8:8.

“mbludag lan ngluwihi” ing Yesaya iku padha karo “mbludag, lan nyabrang” ing ayat sepuluh, lan “mbludag lan ngliwati” ing ayat patang puluh. Luwih saka iku, saben telung ayat mau padha njlentrehake sawijining serangan saka ratu ing sisih lor marang ratu ing sisih kidul. Ing Yesaya, ratu ing sisih lor saka Asyur, yaiku Sanherib, lagi nyerang Yehuda, karajan ing sisih kidul saka Israel. Ing ayat sepuluh, Antiokhus Magnus, ratu ing sisih lor saka Kakaisaran Seleukia, lagi nyerang karajan kidul, yaiku Mesir. Ing ayat patang puluh, ratu ing sisih lor, yaiku kakuwatan kapapaan, kang wis nampa tatu sing mateni ing wiwitan ayat patang puluh, lagi nyerang kakuwatan ateistis ing sisih kidul, yaiku Uni Soviet. Saben ayat makili struktur kenabian sing padha, yaiku sawijining pasulayan antarane para ratu ing sisih lor lan sisih kidul, lan ing saben ayat ratu ing sisih lor “mbludag lan ngliwati.”

Paseksènipun Yesaya lan ayat kaping sepuluh kaloronipun nedahaken bilih nalika ratu ing sisih lor nyerang, piyambakipun mandheg sadèrèngipun mlebet ing kutha krajanipun karajan sisih kidul. Sanherib nggawa papranganipun dumugi ing témbok-tembok Yérusalèm, lan boten langkung saking punika. Ing taun 219 SM, Antiokhus Magnus rawuh dumugi ing tapel wates Mesir lan mandheg. Lajeng piyambakipun kalah ing paprangan ing Raphia ingkang kalampahan kalih taun sasampunipun, ing taun 217 SM. Sanherib rawuh dumugi ing témbok-tembok Yérusalèm lan kalah ing paprangan punika nalika Gusti Allah campur tangan.

Mulane mangkono pangandikané Pangeran bab ratu ing Asyur: Dhèwèké ora bakal mlebu ing kutha iki, lan ora bakal nglepasaké panah ana ing kana, lan ora bakal maju ngadhep kutha iki kalawan tamèng, lan ora bakal nimbun tanggul marang iku. Lumantar dalan kang dilakoni nalika teka, lumantar dalan iku uga dhèwèké bakal bali, lan ora bakal mlebu ing kutha iki, mangkono pangandikané Pangeran. Awit Ingsun bakal mbéla kutha iki, kanggo nylametaké, marga saka kaurmataning Ingsun piyambak lan marga saka abdiningsun Dawud. Lan kadadéan ing wayah bengi iku, malaékaté Pangeran tindak metu lan matèni ing pamegatané wong Asyur satus wolung puluh lima èwu; lan nalika wong-wong mau tangi ésuk-isuk, lah, kabèh wus dadi mayit. Mulané Sanherib, ratu ing Asyur, mangkat lan lunga bali, banjur manggon ing Niniwé. Lan kadadéan, nalika dhèwèké lagi nyembah ana ing padalemané Nisrokh, allahé, Adramelekh lan Saréser, anak-anaké, matèni dhèwèké nganggo pedhang; banjur padha oncat menyang

tanah Armenia. Lan Esarhadon, anaké, jumeneng ratu nggentèni dhèwèké. 2 Para Raja 19:32–37.

Ing taun 1989, raja sisih lor nyapu sirna Uni Soviet, nanging dheweke ora ngalahaké ibukutha Uni Soviet. Rusia isih tetep ngadeg. Peperangan sabanjuré, kang dipralambangaké ana ing ayat sewelas lan rolas, yaiku peperangan ing Raphia, kang uga dipralambangaké déning rubuhipun bala tentarané Sanherib lan pati panjenengané sawisé iku, kang nandhakaké sawijining kamenangan tumrap raja sisih kidul, yaiku Yehuda ing paseksèn Sanherib, lan Raphia ing paseksèn Antiochus Magnus.

Ayat sepuluh maringi sesambungan langsung marang ayat patang puluh, lan ayat nembelas maringi sesambungan langsung karo ayat patang puluh siji. Ayat sepuluh nganti nembelas nggambarake sajarah wiwit taun 1989 tekan hukum Minggu. Ayat kasebut nggambarake sawijining sajarah kang kasamar ing ayat patang puluh, kang diwiwiti kanthi rubuhe Uni Soviet ing taun 1989 lan terus lumaku nganti hukum Minggu. Ayat sepuluh uga kanthi langsung nyambungake “pitung kaping” ing Leviticus likur enem karo sajarah kang kasamar iku, nanging garis kayekten kasebut ana ing njaban apa kang lagi kita aturake ing kene.

Ing sajarah Millerite, prakara kapisan saka enem pasulayan utama ing sajroning Adventisme ngenani pangenalan kang bener tumrap Roma dumadi, lan prakara iku ana gegayutane karo sapa kang dilambangaké déning para begal ing ayat patbelas. Wong-wong Protestan ngugemi yèn para begal iku nglambangaké Antiochus Epiphanes, déné wong-wong Millerite ngenali iku minangka Roma. Ing pasulayan pungkasan ing Adventisme ngenani pangenalan kang bener tumrap Roma, prakara iku uga ana gegayutane karo para begal ing ayat patbelas. Sawijining golongan, kang diwakili déning wong-wong Millerite, lagi njaga pangerten dhasar kagungané wong-wong Millerite, kang wis diparengaké panyetujuan déning Roh Wangsit.

“Aku wis weruh manawa bagan 1843 iku dipandhegani déning astaning Pangéran, lan yèn iku ora kena diowahi; yèn angka-angkane iku kaya sing Panjenengané kersa; yèn astanipun ngungkuli lan ndhelikake sawijining kaluputan ing sawetara angka mau, supaya ora ana wong kang bisa weruh iku, nganti astanipun dicopot.” Early Writings, 74.

Bagan suci punika ngenali pasulayan punika kanthi katrangan taun 164 SM.

“164 Pejahipun Antiochus Epiphanes, ingkang mesthi kemawon boten jumeneng nglawan Sang Pangeranipun para pangeran, awit piyambakipun sampun pejah 164 taun saderengipun Sang Pangeranipun para pangeran miyos.”

Rujukan marang kontroversi kasebut ing bagan suci iku nglambangaké siji-sijiné kayektèn sing katuduhaké ing bagan suci kang ora dhedhasar marang sawijining wacana kenabian saka Sabdané Allah. Kanthi mangkono, iku nandhani sawijining pratandha dalan, dudu saka sajarah Alkitab, nanging saka sajarah Advent, lan “iku ora kena diowahi,” awit kontroversi kasebut mratelakaké kepriyé wahyu kenabian iku diteguhaké. Nolak kayektèn dhasar iku ateges ing wektu sing padha uga nolak wewenangé pambeneran Roh Nubuat marang bagan suci.

“Pangapusaning panipuning Iblis kang pungkasan piyambak yaiku gawe supaya paseksèning Rohing Allah dadi tanpa daya. ‘Ing endi ora ana wahyu, bangsa iku bakal binasa’ (Wulang Bebasan 29:18). Iblis bakal nyambut gawé kanthi akal licik, lumantar manéka cara lan lumantar manéka piranti, kanggo ngoyagake kapercayané umat Gusti Allah kang kari tumrap paseksèn kang sejati. Panjenengané bakal nglebokaké wahyu-wahyu palsu kanggo nyasaraké, lan bakal nyampuraké kang palsu karo kang sejati, nganti wong-wong dadi jijik, saéngga bakal nganggep samubarang kabèh kang mawa aran wahyu minangka salah sawijiné wujud fanatisme; nanging jiwa-jiwa kang jujur, kanthi mbandhingaké kang palsu lan kang sejati, bakal bisa mbedakaké antarané loro mau.” Selected Messages, buku 2, 78.

Pasekèlan pungkasan saka “para perampoking bangsamumu” iku padha karo kang kapisan, lan tanpa pangerten bab pralambang kang netepake wahyu mau, “umat iku bakal nemahi karusakan.” Wong-wong mau “nemahi karusakan” amarga “ngilangake daya paseksene Rohing Allah.”

Golongan sijiné ngaku yèn Amerika Sarékat kaandharaké minangka para begal ing ayat patbelas. Golongan iku ora bisa utawa ora gelem ndeleng yèn Antiochus Magnus ing ayat sepuluh tekan limalas makili Amerika Sarékat. Kaya para Protestan sajroning sajarah Millerite kang ngaku yèn para begal iku Antiochus, mangkono uga golongan kang ora gelem ndeleng mau ngenali para begal minangka kakuwatan (Amerika Sarékat) kang dilambangaké déning Antiochus.

Panyerangan Sanherib marang Yehuda kang nganti tekan ibukutha, Yerusalem, lan kang banjur gagal, dipimpin déning panglima Sanherib, yaiku Rabshakeh.

Mulané saiki, kula nyuwun, mènèhana tanggungan marang gusti kula, ratu Asyur, lan kula bakal maringi panjenengan rong èwu jaran, manawa panjenengan saka pihak panjenengan bisa nyedhiyakaké para panunggangé. Yèn mangkono, kepriyé panjenengan bakal bisa ngusir pasuryané siji panglima saka para abdiné gusti kula sing paling cilik, lan ngandel marang Mesir kanggo kréta perang lan para prajurit nunggang jaran? Apa saiki kula teka munggah tanpa Pangéran nglawan panggonan iki kanggo ngrusak? Pangéran ngandika marang kula, Munggha nglawan tanah iki, lan rusakna iku. Banjur Élyakim bin Hilkia, sarta Syébná, lan Yoah, matur marang Rabsyaké: Kawula nyuwun, ngendikana marang para abdi panjenengan migunakaké basa Siria, amarga kawula mangertos iku; lan aja ngandika karo kawula nganggo basa Yehuda ing pangrungoné wong-wong kang ana ing témbok. Nanging Rabsyaké ngandika marang wong-wong mau: Apa gusti kula ngutus kula marang gustimu lan marang kowé kanggo ngucapaké tembung-tembung iki? Apa dudu marang wong-wong sing lungguh ana ing témbok, supaya padha mangan reregedé dhéwé lan ngombé pipisé dhéwé bebarengan karo kowé? Banjur Rabsyaké ngadeg lan sesambat kanthi swara banter nganggo basa Yehuda, lan ngandika: Rungokna pangandikané ratu agung, ratu Asyur. 2 Para Raja 18:23–28.

Rabshakeh iku ngaturaké dudu tembungé dhéwé, nanging tembungé Sennacherib, raja Asyur. Ing Daniel pasal sewelas ayat patang puluh, raja ing sisih lor iku yaiku kakuwatan

kapapaan sing ing wektu wekasan taun 1798 nampa tatu pati ana ing tangan Prancis atheis, yaiku raja ing sisih kidul. Ing ayat iku raja ing sisih lor pungkasane mbales lan nglimputi karajan sisih kidul (USSR) ing taun 1989. Nalika raja ing sisih lor ngrampungaké pakaryan iku, dhèwèké nggawa bebarengan karo dhèwèké “kreta, lan para jaranan, lan akèh kapal.” “Kreta lan para jaranan” makili kakuwatan militèr lan “kapal” makili kakuwatan ékonomi. Lambang-lambang iku nandhakaké Amérika Sarékat minangka bala proksi Romawi kapapaan ing kamenangan taun 1989, kaya sing dilambangaké déning Rabshakeh. Antiochus Magnus ing ayat sepuluh tekan limalas makili Amérika Sarékat, lan kaya William Miller kanthi bener ngenali yèn tembung “uga” ing ayat patbelas netepaké sawijining kakuwatan anyar mlebu ing narasi ramalan, mula “para panyamun” mesthi makili sawijining kakuwatan sing béda saka raja-raja Ptolemaik ing sisih kidul, utawa Antiochus raja ing sisih lor, utawa Filipus saka Makedonia.

“Ratu ing sisih kidul,” ing ayat punika, tanpa mangu-mangu, tegesipun mesthi ratu Mesir; nanging punapa ingkang dipun wastani “para perampog saking ummatira” punika, tumrap sawetawis tiyang, mbok bilih taksih dados prekawis ingkang diragukaken. Bilih punika boten saged dipun tegesi Antiochus, utawi ratu Siria pundi kemawon, punika cetha; awit malaékat sampun ngandika bab bangsa punika sajroning sawetara ayat sadèrèngipun, lan sapunika ngandika, “ugi para perampog saking ummatira,” lsp., kanthi cetha nedahaken sawijining bangsa sanès. Kawula badhé ngakeni bilih Antiochus mbok bilih pancèn naté ngrampog tiyang Yahudi; nanging kepriyé punika saged “netepaken wahyu,” dene Antiochus boten kasebat wonten ing pundi-pundi sajroning wahyu punika minangka nindakaken pakaryan ingkang mekaten; awit piyambakipun kalebet ingkang dipun wastani karajan Yunani sajroning wahyu punika. Malih, “netepaken wahyu,” kedah dipun tegesi ndadosaken temtu, ngrampungaken, utawi netepi punika.” William Miller, *Miller’s Works*, Lecture 6, 89.

“Antiokhus” iku jeneng sing dipilih déning akèh raja saka Kakaisaran Seleukia Siria. Pangadeg kakaisaran iku yaiku Seleukus Nicator, lan ing antarané ana kira-kira rong puluh enem nganti telung puluh raja sing nyakup kabèh dhaptar para raja Seleukia. Akèh saka para raja mau milih jeneng “Antiokhus”, kaya déné akèhé para paus milih jeneng tahta nalika padha kapilih dadi paus. Para paus iku kabèh “antikristus,” sing tegesé “nglawan Kristus”. Tembung “anti” tegesé “nglawan”. Minangka antikristus, wong-wong mau wis njupuk jeneng leluhur rohaniné, yaiku Iblis. Iblis lan para paus loro-loroné padha diidentifikasi minangka antikristus ing ilham.

“Tekad antikristus kanggo nindakaké pambrontakan sing diwiwiti ing swarga bakal terus makarya ana ing para anak duraka.” *Testimonies*, jilid 9, 230.

Paus punika minangka wakilipun Sétan, mila piyambakipun kalebet ingkang nglawan Sang Kristus, lan awit saking punika piyambakipun punika “antikristus.” Nalika mundhut kalenggahan minangka paus, piyambakipun milih nama, lan lajeng dados wakilipun Sétan wonten ing bumi.

“Kanggo njamin kauntungan lan pakurmatan kadonyan, greja kapimpin kanggo ngupaya sih lan panyengkuyung saka para wong agung ing bumi; lan kanthi mangkono, sawisé nampik Kristus, greja banjur kabujuk kanggo masrahaké kasetyan marang wakilé Iblis—uskup Roma.” *The Great Controversy*, 50.

Saka pakaryané kowé bakal wanuh marang wong-wong mau, lan para paus nerusaké pakaryan kang padha kaya pakaryané Iblis.

“Liwat paus Roma, pakaryan kang padha iku wis katindakaké ing kéné, ing bumi, kaya pakaryan kang katindakaké ing plataran swarga sadurungé pangeran pepeteng diusir. Iblis ngupaya mbeneraké angger-anggering Allah ing swarga, lan nyedhiakaké sawijining owah-owahan miturut gagasané dhéwé. Panjenengané ngluhuraké paugeran pangrasané dhéwé ngluwihi paugeraning Sang Pencipta, lan mapanaké karsané dhéwé ngluwihi karsaning Yéhuwah, lan kanthi mangkono sajatiné ngumumaké yèn Allah iku bisa kliru. Paus uga nempuh dalan kang padha lan, kanthi ngakoni bilih dhèwèké ora kena kliru, ngupaya nyelaraské angger-anggering Allah supaya cocog karo gagasan-gagasané dhéwé, kanthi ngira bilih dhèwèké saged mbeneraké kasalahan-kasalahan kang miturut panemuné katon ana ing pranatan lan dhawuh-dhawuhé Gustining swarga lan bumi. Sajatiné dhèwèké ngandika marang jagad, Aku bakal maringi kowé angger-angger kang luwih becik tinimbang kagungané Yéhuwah. Saèstu, sepira gedhéné panacad tumrap Allahing swarga iki!” *Signs of the Times*, November 19, 1894.

Sanadyan Seleucus Nicator ngedegaké Kakaisaran Seleukia, akèh raja-raja sabanjuré milih jeneng “Antiochus,” minangka pakurmatan, dudu marang Seleucus, nanging marang bapaké. Bapaké Seleucus, Antiochus, iku sawijining bangsawan lan jenderal ing pangabdiané Raja Filipus II saka Makedonia, yaiku bapaké Aleksander Agung. Kalungguhan minangka bangsawan lan latar mburi kamilteran iki mbiyantu netepaké dhasar tumrap perané Seleucus dhéwé kang pinunjul lan munggahé marang panguwasa sawisé pati Aleksander Agung.

Karajané Seleucus katetepaké nalika dhèwèké nguwasani telu saka patang wewengkon karajané Alexander. Roma uga nelukaké telung kakuwasan géografis supaya bisa nguwasani lan dadi ratu ing lor. Nalika Seleucus wus ngamanaké sisih wétan, kulon, lan lor, dhèwèké banjur dadi ratu ing lor ana ing narasi sajarah, lan ibu kuthané yaiku kutha Babilon. Akeh raja sawisé iku milih jeneng “Antiochus” nalika padha njupuk dhampar lor kanggo ngurmati leluhur pulitiké. Paralelé gampang katon, manawa panjenengan milih kanggo ndeleng. Menawa ora, ya ora.

Jeneng “Antiochus” (Ἀντίοχος ing basa Yunani) asalé saka unsur-unsur Yunani “anti” (tegesé “nglawan” utawa “kosok balèn”) lan “ocheo” (tegesé “nyekel kanthi kukuh” utawa “njaga lestari”). Para raja lor milih jeneng mau kanggo njaga warisan pulitiké bebarengan karo bapakné, kaya déné antikristus (para paus) milih jeneng nalika wiwit mrentah. Kaya déné para paus iku dadi wakil saka bapakné, yaiku Iblis, mangkono uga para Antiochus saka Kakaisaran Siria dadi pralambang para wakil saka bapakné. Ing penerapan iki, Antiochus nggambaraké sawijining proksi saka bapakné. Proksi saka kakuwasan kapausan ing taun

1989 yaiku Amérika Sarékat, lan paseksèn sekuler njunjung sesambungan antarané antikristus, Paus Yohanes Paulus II, lan Ronald Reagan ing pakaryané kanggo ngrubuhaké tilas Uni Soviet.

Ing ayat sepuluh nganti nembelas, ayat kang kapisan lan kang pungkasan ngemu rujukan langsung marang ayat patang puluh lan patang puluh siji. Ayat sepuluh kanthi langsung nggambarake ayat patang puluh. Ayat nembelas kanthi langsung nggambarake ayat patang puluh siji. Ayat-ayat kasebut nglambangake bagéan saka wangsit Daniel kang ana gandhengané karo dina-dina wekasan.

“Kitab kang kasegel iku dudu kitab Wahyu, nanging bagean saka wangsit Daniel kang magepokan karo dina-dina wekasan. Kitab Suci ngandika, ‘Nanging sira, hé Daniel, tutupen tembung-tembung iku lan segelen kitab iku nganti tekan wekasaning jaman; akèh wong bakal mrana-mrene, lan kawruh bakal saya nambah’ (Daniel 12:4). Nalika kitab iku kabukak, pawarta iki katlairaké, ‘Wektu ora ana manèh.’ (Delengen Wahyu 10:6.) Saiki kitab Daniel wis ora kasegel manèh, lan wahyu kang kaparingaké déning Kristus marang Yokanan kudu tumeka marang kabèh para warga ing bumi. Lumantar tambahing kawruh, sawijiné umat kudu disiyapaké supaya tetep ngadeg ing dina-dina wekasan....”

“Ing piweling malaékat kang kapisan, manungsa katimbalan supaya nyembah marang Gusti Allah, Sang Pencipta kita, kang nitahaké jagad lan samubarang kabèh kang ana ing jeroné. Wong-wong mau wis ngaturaké pangabekti marang sawijining pranataning Kepausan, saéngga angger-anggeré Yéhuwah dadi ora kaélingaké dayané, nanging bakal ana tambahing kawruh ngenani prakara iki.” Selected Messages, buku 2, 105, 106.

Ing wekasaning jaman ing taun 1989, enem ayat pungkasan saka Daniel pasal sewelas makili “bagean saka ramalan Daniel kang ana gandhèngané karo dina-dina pungkasan.” Bab iku banjur diakoni nalika pungkasané kabukak segelé, lan pambukakan segel mau ngasilaké tambahing kawruh bab “madegé Kepausan, kang ndadèkaké angger-anggeré Yéhuwah ora ana paédahé.” Sang Alpha lan Omega tansah nggambaraké wekasan lumantar wiwitané, lan prosès panggulawenthah kang wiwit ing taun 1989 iku dirancang kanggo ngasilaké rong golongan panyembah.

Lan Panjenengané ngandika, “Padha lumakua, Dhanièl, amarga tembung-tembung iki katutup lan kasegel nganti tekan wekasaning jaman. Akeh wong bakal kasucekake, diputihaké, lan katamtokaké; nanging wong-wong duraka bakal tumindak duraka; lan ora ana siji waé saka wong-wong duraka kang bakal mangerti; nanging wong-wong wicaksana bakal mangerti.” Daniel 12:9, 10.

Saiki kita ana ing mangsa pungkasan saka proses panggodhèn iku, awit pasulayan bab para begal ing wiwitan Adventisme saiki lagi diambalaké manèh. Ngenali para begal iku minangka Amérikah Sarékat tegesé ngenali Antiokhus minangka para begal. Iki pasulayan sing padha persisé karo pasulayané para Millerit lan para Protestan.

Ing pungkasaning prosès pamriksan, padha kaya ing wiwitaning prosès pamriksan, kang wiwit ing taun 1989, Sang Singa saka taler Yehuda mbikak segèl “bageyaning wangsité Daniel kang magepokan karo dina-dina wekasan.” Ing taun 1989, iku ana ing nem ayat pungkasan saka Daniel sewelas, lan ing pungkasan iku yaiku sajarah kang kasimpen saka ayat patang puluh, kang dilambangaké déning ayat sepuluh tekan nembelas.

Kita badhé nerusaké panggatosan kita ngenani enem jalur pasulayan ing sajroning sajarah Adventisme ing artikel-artikel salajengipun. Inggang kapisan saking enem pasulayan punika nggambaraken inggang pungkasan saking enem pasulayan punika. Kita badhé migunakaké pasulayan inggang kapisan lan inggang pungkasan kanggé numpangaké papat pasulayan sanèsipun, nalika kita nggelar unsur-unsur inggang gegayutan kaliyan upaya satru kabeneran kanggé nyegah umatipun Allah supados saged mbagèkaké “sesanti” kanthi leres, inggang dipesthèkaké kanthi pralambang Roma.

“Manawa kita ora mangertèni wigatining wektu-wektu sing lumaku kanthi cepet tumuju ing kalanggengan, lan ora siyap kanggo ngadeg ing dina gedhé kagungané Allah, kita bakal dadi pangrèh sing ora setya. Sing njaga kudu mangertèni wayah bengi. Saiki samubarang kabungkus déning kasakralan kang kudu disadhari déning kabèh wong sing pracaya marang bebener kanggo jaman iki. Wong-wong mau kudu tumindak gegayutan karo dina Allah. Paugeran-paugeran pengadilan Allah wis arep tumiba marang jagad, lan kita kudu nyawisaké awak kanggo dina gedhé iku.”

“Wektu kita iku aji banget. Kita mung kagungan sawetara, sathithik banget dina sih-pandom kang isih kaparingaké marang kita kanggo nyawisaké dhiri tumrap urip langgeng ing tembé. Kita ora duwe wektu kanggo dilakokaké kanthi sembrana lan tanpa tata. Kita kudu wedi manawa mung nyandhak lumahing Sabdaning Allah.” Testimonies, jilid 6, 407.